
A VÁNDOR

A Hideg Tórol érkeztem. Ott nő a fekete fű. Prokletije, az Elátkozott Hegy lábánál legeltettem nyájamat, amikor a Csoda történt. A falubeliek engem okoltak, nyájamat elvették, magamat száműztek.

Azóta zenélő botokat készítek. A botokat már elültettem, most várom a tavaszt.

A POHÁR

A kellemes íz felmelegedik a szájban, illata az orron keresztül a pohárba száll. A hölgy kislány kora óta álmodja, hogy szállni tud. A vakító téli tájban, a kövéren megrakott fekete villanydrótok félelemmel töltik el. A hölgy éber állapotban soha nem gondol a villanydrótokra. Nappal poharakat vásárol.

GYERTYA, VILÁGSZÉP URAM

És jöttek a hideg napok. A fejszéket kidobtuk a ház elé, de ő nem. Még fehérségibe se. A kerítés pedig nőttön-nőtt, a szívemet szorongatta, az ablakot se lehetett már kinyitni, úgy megnőttek a deszkák. Három éjszakán át süvített így a szél, aztán kitöredeztek a kerítéslécek, beszakadtak a muskátlis ablakok, de ő csak állt magában, féhéren és szépen, mint a halál.

A FÉRFISZÜLTE LEÁNY

Üldözi az apa a leányát.

— Most már megfogom!

A leány eldobja a fésűt, zuhatag támad belőle, tűzzuhogó. Akkor kitépi a heréit, a leány nyakára dobja, egyiket az egyik, a másikat a másik oldalra. Ha a leány szólni akar, összezavarják a beszédét, hiába erőlködik, senki sem érti szavát.